

derfsud af Island, og som for Fremtiden vil være at bære af den islandske Landkasse, nemlig Pensioner til afgaaede islandske Embedsmænd. — Disse Pensioners Størrelse har været temmelig varierende, hvilket er en naturlig Følge af, at Tilgang eller Afgang af enkelte større Pensioner maa spille en betydelig Rolle, hvor hele Beløbet er forholdsvist ringe. — Efter Erfaringen kan Pensionernes aarlige Gjennemsnitsstørrelse ansættes til 7,500 Rd., saaledes som det allerede er oplyst i de Lovforslaget tilføiede Bilag.

Fleertallet er nu villigt til at indrømme Island et fast aarligt Tilskud, der omtrent svarer til Gjennemsnittet af det Beløb, som i en længere Arrække directe og indirecte ere ydede til Formaalets Tilfredsstillelse, som agtes henlagte under Dens særlige Bestyrelse. Tages alle 15 Aar, kommer man til et Tilskud af henved 25,000 Rd., men tages de 5 sidste Aar alene, stiger Summen til 30,000 Rd. — Vi anbefale Rigsdagen at bevilge sidstnævnte større Sum og vi fortrøste os dertil, fordi det højere Tilskud i Aarene 1863—68 ikke berover paa en forbigaaende Tilfældighed, men har sin Grund i Love, der skyldes Rigsdagens Tilslutning sin Tilværelse. — At gaae saa højt, som af Regeringen er foreslaaet, eller endog noget højere end 30,000 Rd., maae vi derimod bestemt fraraade. — Danmarks finantsielle Tilstand er for tiden ingenlunde saa gunstig, at Hensynet til Islands Duffler alene kan være afgjørende. — For kun at holde nogenlunde Balance, har Danmark i flere Aar maattet bære et betydeligt Tillæg i sin Skattebyrde — $1\frac{1}{4}$ Million i forhøiede Toldskatter og 1 Million i Indkomstskat — og der er ingen Udflugt til, at man i en nær Fremtid kan komme til at lette denne for Befolkningen dog ikke lidet trykkende Forøgelse af Beskatningen. Vi kunne gjerne indrømme, at Islands materielle Kræfter ere saa svækkede, at Landet ikke kan bære sine egne Udgifter, men ligesom man ikke uden Videre kan bortsee fra, at de islandske Indbyggere i det Hele taget ere meget lavt beskattede, at de hverken svare Toldskat, Stempelskat og Indkomstskat eller deeltage i Børnepflichtsbyrden, saaledes er det efter vort Forslag saa langt fra, at Island kan siges

at komme til at bære sin Andeel af Statsbyrderne, endog saa efter at det midlertidige Tilskud heelt er bortfaldet, at man tværtimod ikke kan skjule sig for sig selv, at Landet i finantsiel Henseende bliver stillet saaledes, som maaskee ingen større Deel af nogetsomhelst andet Rige. Det maa nemlig erindres, at ligesom Udgiften til Dampskibsforbindelsen, der snarere i Fremtiden maa antages at ville stige end at ville synke, vedbliver at hvile paa Danmark alene, saaledes deeltager Island ikke med en eneste Skilling i de Udgifter, som vedrøre Riget som en Heelhed, og som ere saa betydelige, at de hernebe fortiden udgjøre omtrent en halv Sneses Rigsdaler pr. Individ. Island tilskyder fremdeles Intet til Høiesteret, Universitetet og andre Anstalter, der ligesaa vel lade Goder tilflyde til Islænderne som til Beboerne af det egentlige Danmark. Det er vistnok vanskeligt at sige, hvormeget Island efter en rimelig Maalestof burde indrede til de her antydede Formaalets Tilfredsstillelse; men at det her dreier sig om saa betydelige Summer, at der ikke i en overfluelig Fremtid kan blive Tale om at paalægge Den dem, turde være ligesaa indlysende, som det vistnok paa den anden Side vilde være urigtigt ikke at haabe, at den Tid kan komme, da Island dog kan give noget Bidrag.

Idet Fleertallet formener, at det af Regeringen begjærede faste Tilskud til Island bør nedsettes fra 50,000 Rd. til 30,000 Rd., fordrister det sig omvendt til at foreslaae, at det midlertidige Tilskud forøges fra 10,000 Rd. til 20,000 Rd. — Vi ønske nemlig, at Loven i sin Heelhed skal bære Præget af den Velvillie og Høimodighed, som utvivlsomt er Grundtrækket i det danske Folks Følelser ligeoverfor sine islandske Brødre, og vi ønske, at de Vilkaar, som bydes Island, skulle være saadanne, at det uden nogetsomhelst Betænkelighed kan gaae ind paa samme. — Men nu kan det ikke nægtes, at Bestyrelsesudgifterne paa Island ville stige, naar hele det særlige Finantsvæsen henlægges til Den selv. Forandringen foretages vistnok nærmest ifølge Indbyggernes Duffler og af Hensyn til deres Liv, og de dermed forbundne Udgifter bør vistnok ubetinget i Tidens Længde bæres af Landet